

[Steen Folke]

for en 12 måneders periode. Man kan henvise til rådsformandens, udenrigsminister Genschers, svar i EF-Parlamentet til Ove Fich og sige: ja men hvordan skal det svar forstås, hvis det ikke skal forstås således, at der i hvert fald er usikkerhed om, hvorvidt denne forordning fortsat vil være gyldig i Danmark, selv om et flertal her nu forkaster dette lovforslag? Juridisk er der usikkerhed, men politisk er der nok, om ikke sikkerhed, så i hvert fald sandsynlighed for, at vi faktisk kan komme ud. Det synes jeg så vi skal gøre.

Jeg vil også medgive, at der er en vis usikkerhed vedrørende mandatformuleringen. Det er der jo gang på gang. Dertil er der kun at sige, at den mandatformulering så må ske på et klarere grundlag. Det har vi rejst mange gange, og det har også andre partier herinde rejst igen og igen i markedsudvalget. Vi mener, at den eneste virkelige løsning består i, at der gives skriftlige mandater. De må selvfølgelig være fortrolige, men de må være skriftligt formuleret, så man har noget at vende tilbage til, og så man ved, hvad det er man snakker om. Det sker alt for tit i markedsudvalget, at der er uklarhed og usikkerhed om, hvad de mandater, der søges, og de mandater, der gives, rent faktisk går ud på.

Når jeg mener, at udenrigsministeren overtrådte sit mandat, hænger det også sammen med, at i og med at Danmark tilsluttede sig en forordning, der gælder for 12 måneder, forskertsede man muligheden for at bruge den vetoret, som vi i det mindste formelt har. Jeg har ikke nogen illusion om, at hverken den nuværende eller den tidligere regering i sådan en sag faktisk ville bruge vetoretten og nedlægge et veto, men det er en principiel mulighed, man har, og den indgår også i forhandlingsbilledet. Selve det, at man har den principielle mulighed, indgår og giver en vis forhandlingsstyrke, om man vil.

Den mulighed havde vi i december. Den mulighed havde vi ikke i februar, da de 2 måneder var gået. Det er et vigtigt moment i sagen, som ikke har været så meget inde i debatten. Jeg mener også, at nogle af udenrigsministerens udtalelser – og for den sags skyld også hr. Niels Helveg Petersens udtalelser – skal vurderes i lyset heraf, fordi begge betyder, at det, som regeringen gik med til, kun var en forlængelse, som for Danmarks vedkommende ikke kunne være på mere end 2 måneder. Udenrigsministeren og

hr. Niels Helveg Petersen har argumenteret: ja men hvem drømte om, at Danmark skulle forhindre de andre lande i at have sanktioner i 10 måneder ekstra, hvorfor skulle vi dog det? Så enkelt kan det ikke siges.

Udenrigsministeren har – hvis han har tid at høre efter et øjeblik – her i salen argumenteret for, at denne mulighed af en dansk udtræden af sanktionerne var besværliggjort, når der var tale om dansk enegang, og at det var et problem for Danmark at træde ud af sanktionerne alene. Ja netop, det kan jeg da godt forstå. Det kan jeg i og for sig godt acceptere som et argument. Hvis Danmark skal gå alene ud, som vi gør nu – og jeg synes, det er godt – er det da et problem. Det havde selvfølgelig været bedre at få alle de andre lande med. Den mulighed havde man måske haft, hvis man havde vedtaget at forlænge sanktionerne kun for 2 måneder. Så kunne man for alle landes vedkommende have taget stilling igen i februar til, om man skulle forlænge sanktionerne den 1. marts, og så kunne alle trække sig ud på samme tidspunkt. Den mulighed forskertsede man i og med, at regeringen handlede sådan, som den gjorde, og det argument synes jeg både udenrigsministeren og hr. Niels Helveg Petersen bliver nødt til at forholde sig til. Jeg mener reelt, at man svækkede den danske forhandlingsposition, og at man også derigennem overskred mandatat.

Realpolitisk tror jeg som sagt alligevel at vi kan komme ud af sanktionerne, og det er klart, at det går VS ind for.

Der er endnu et mærkeligt element i den nuværende situation, idet lovforslagets skæbne vil afhænge af, om der er nogle folk tilbage i fremskridtspartiet, som endnu mener en lille smule principielt med det, partiet står for. Det kan vi ikke vide i dette øjeblik og heller ikke, hvor mange det i givet fald er, men jeg vil nok sige, at fremskridtspartiets kolbøtter i denne sag har været ynkverdige. De har været uhyre afslørende for et parti, som ellers på nogle punkter har haft nogle principper. De principper er hastigt blevet nederoderet, kan man roligt sige. Det kan vi andre ikke have noget imod. Jeg mener, at jo hurtigere slapperfløjen får overtaget i fremskridtspartiet, desto hurtigere går partiet mod udslettelse. Det kan jeg selvsagt ikke have noget imod.